

บทที่ 2

การทบทวนเอกสารและวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

รายงานผลการดำเนินรายงานสหกิจศึกษาเรื่อง “กระบวนการถ่ายภาพฟรีเวดจ์ของบริษัท บางรักสตูดิโอ” มุ่งศึกษาบทบาทหน้าที่ของการเป็นช่างภาพนิ่งตั้งแต่ขั้นตอนเริ่มต้นไปจนถึงขั้นตอนที่การถ่ายเสร็จสิ้น ในการทบทวนเอกสารและวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องผู้ศึกษาได้ทำการศึกษาเรื่องต่อไปนี้

- 2.1 แนวคิดเกี่ยวกับพื้นฐานของการถ่ายภาพ
- 2.2 แนวคิดเกี่ยวกับบทบาทการเป็นช่างภาพ
- 2.3 แนวคิดเกี่ยวกับการถ่ายภาพฟรีเวดจ์
- 2.4 แนวคิดเกี่ยวกับการปรับกลไกต่างๆของกล้อง

2.1 แนวคิดเกี่ยวกับพื้นฐานของการถ่ายภาพ

ประทับใจ ลิกษา (2552 : 9-11) กล่าวว่า ภาพถ่ายที่มีคุณภาพดีแปลกตนาสนใจนั้นต้องใช้เทคนิคในการถ่ายทำ แต่ถ้าต้องการให้ภาพนั้นมีคุณค่าทางใจแก่ผู้ที่ได้พบเห็นด้วยแล้ว จำเป็นต้องใช้ศิลปะเข้าช่วย การถ่ายภาพเป็นศิลปะอย่างหนึ่งที่ใช้เป็นเครื่องแสดงออกหรือถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิด การถ่ายภาพจึงเปรียบเป็นจุดพบกันระหว่างวิทยาศาสตร์และศิลปศาสตร์ การถ่ายภาพเพียงให้คิดเป็นภาพนั้นง่าย เพราะอุปกรณ์สมัยใหม่ได้พัฒนาก้าวหน้ามาก ปัจจุบันกล้องถ่ายภาพมีระบบอัตโนมัติช่วยในการถ่ายภาพได้สะดวกรวดเร็วและง่ายดาย แต่การถ่ายภาพให้ได้เป็นภาพเพียงอย่างเดียวนั้นยังไม่เพียงพอ นักถ่ายภาพที่ดีจะต้องมีสายตาที่เฉียบแหลม รู้จักค้นหามุมมองของภาพ สามารถจับอารมณ์และความรู้สึกที่ดีของภาพ พร้อมกับรู้จักการจัดภาพอย่างมีศิลปะด้วยศิลปะของการจัดภาพต้องมีการฝึกฝนหาประสบการณ์และเรียนรู้ ตลอดเวลาถึงองค์ประกอบภาพ เช่น เรียนรู้ส่วนต่างๆ ที่จะจัดอยู่ในภาพให้ดูสมดุล โดยการใช้เส้นนำสายตา รู้จักการเพิ่มสีสันเทคนิคต่างๆ ให้กับภาพ การที่จะเป็นนักถ่ายภาพที่ดีจะต้องรู้จักการตัดสินใจให้แน่นอนว่าจะถ่ายภาพอะไร ซึ่งจะต้องทำให้สิ่งนั้นดูโดดเด่นและมีความสำคัญขึ้นมาภาพนั้นจึงจะมีความหมาย เชื่อว่าหลายครั้งที่ทุกคนเคยคิดจะถ่ายภาพวิวทิวทัศน์ ซึ่งเรามองไปรอบๆ ตัวเราแล้วเราคิดว่าสวยงาม แต่บ่อยครั้งที่เราถ่ายภาพที่เราคิดว่าสวยงามนั้นออกมาแล้วไม่สวยอย่างที่คิดเอาไว้ อาจเป็นเพราะเราไม่ได้เลือกถ่ายภาพที่เราคิดว่าสวยงามนั้นให้ดูโดดเด่นขึ้นมาจริงๆ เพราะความสวยงามในธรรมชาตินั้นมีมากเกินไปเลยไม่มีอะไรเด่นชัดอย่าง

ดังนั้นการเลือกที่จะถ่ายภาพเพื่อแสดงเฉพาะสิ่งที่ต้องการนั้น นับว่าเป็นศิลปะของการถ่ายภาพ อันสำคัญยิ่ง ช่างภาพจะต้องมีความเข้าใจถึงส่วนประกอบของกล้องและระบบการทำงานของกล้องเสียก่อนจึงจะสามารถเข้าใจกลวิธีการถ่ายภาพได้คมชัดมีรายละเอียดในส่วนของแสงสว่าง (Highlight) และส่วนของเงามืด (Shadow) ที่พอเหมาะ

2.1.1 การจัดองค์ประกอบภาพ

ซูพรีม พริน (2558) กล่าวว่า การจัดองค์ประกอบภาพคือ กระบวนการในการจัดวางองค์ประกอบต่างๆ ในภาพภาพหนึ่ง หากคุณรู้สึกว่าไม่มีบางอย่างขาดหายไป หรือภาพที่ออกมาไม่เป็นไปอย่างที่ตั้งใจ ปัญหาอาจอยู่ที่การจัดองค์ประกอบในภาพ การจัดองค์ประกอบภาพที่ถูกต่อนั้นไม่มีค่านิยมแบบเฉพาะเจาะจง ภาพที่ถ่ายจากตัวแบบเดียวกันอาจให้ความรู้สึกที่ต่างกันอย่างสิ้นเชิง ขึ้นอยู่กับหลายปัจจัย เช่น มีพื้นที่ว่างในภาพแค่ไหน รวมถึงวัตถุนั้นถูกถ่ายในแนวตั้ง แนวนอน หรือจากมุมใดมุมหนึ่ง หากไม่มีเป้าหมายในการถ่ายที่ชัดเจนแล้วละก็ ภาพที่ช่างภาพถ่ายออกมาอาจกลายเป็นภาพธรรมดาๆ ดูไม่น่าสนใจ ในทางกลับกัน คุณภาพของภาพที่ถ่ายได้อาจเพิ่มขึ้นอย่างมาก หากช่างภาพเลือกจัดองค์ประกอบภาพให้สะท้อนถึงวัตถุประสงค์ในการถ่ายภาพของช่างภาพ การจะทำเช่นนั้นได้ จำเป็นที่จะต้องมีความเข้าใจพื้นฐานสำหรับการจัดองค์ประกอบ และใช้องค์ประกอบแบบต่างๆ ให้สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของการถ่ายภาพหรือตามตัวแบบที่ถ่าย เราจึงขอแนะนำให้คุณทำความเข้าใจพื้นฐานองค์ประกอบภาพให้แม่นยำ และใช้ความรู้เหล่านั้นกับภาพที่คุณถ่าย

เทเลโฟโต้

เมื่อถ่ายด้วยทางยาวโฟกัสฝั่งเทเลโฟโต้ ภาพที่ออกมาจะกลายเป็นภาพทิวทัศน์ซึ่งมีบ้านหลังคาสีแดงและทุ่งหญ้าเขียวขจีเป็นริมหัก

รูปที่ 2.1 ตัวอย่างภาพถ่ายแบบเทเลโฟโต้

มาตรฐาน

เมื่อถ่ายด้วยทางยาวโฟกัสมาตรฐาน ท้องฟ้าจะปกคลุมพื้นที่ส่วนมากในองค์ประกอบภาพ และหลังคาสีแดงจะถูกขยับแน่นให้เด่นชัดขึ้น

รูปที่ 2.2 ตัวอย่างภาพถ่ายแบบมาตรฐาน

มุมกว้าง

เมื่อถ่ายด้วยทางยาวโฟกัสมุมกว้าง พื้นหญ้าและท้องฟ้าจะกลายเป็นธีมหลักของภาพ โดยจะมองเห็นบ้านหลังคาสีแดงไม่ค่อยชัดนัก

รูปที่ 2.3 ตัวอย่างภาพถ่ายแบบมุมกว้าง

การจัดเฟรมภาพ: ตัดสินใจว่าจะเลือกส่วนใดเพื่อที่จะถ่ายภาพ

ซูพริม พริน (2558) กล่าวว่า ขั้นตอนแรกในการกำหนดองค์ประกอบภาพก็คือ การจัดเฟรมภาพ โดยเลือกธีมหลักผ่านช่องมองภาพหรือจอ LCD ด้านหลัง แล้วจึงกำหนดพื้นที่ที่คุณต้องการถ่าย ในการจับภาพพื้นที่ที่ตึงใจไว้ให้อยู่ในกรอบสี่เหลี่ยม คุณจำเป็นต้องปรับพื้นที่โดยการเปลี่ยนทางยาวโฟกัสในกรณีที่ใช้เลนส์ซูม แต่หากใช้เลนส์เดี่ยว คุณจะต้องเปลี่ยนตำแหน่งของตัวเองเพื่อปรับระยะระหว่างกล้องกับตัวแบบ หรือเปลี่ยนไปใช้เลนส์เดี่ยวที่มีทางยาวโฟกัสต่างออกไป ตัวอย่างข้างต้นเป็นตัวอย่างการจัดเฟรมภาพของตัวแบบเดียวกัน 3 รูปแบบ สังเกตได้ว่า ความรู้สึกของภาพที่สื่อออกมา นั้นเปลี่ยนไปตามพื้นที่ที่ถ่ายในภาพ

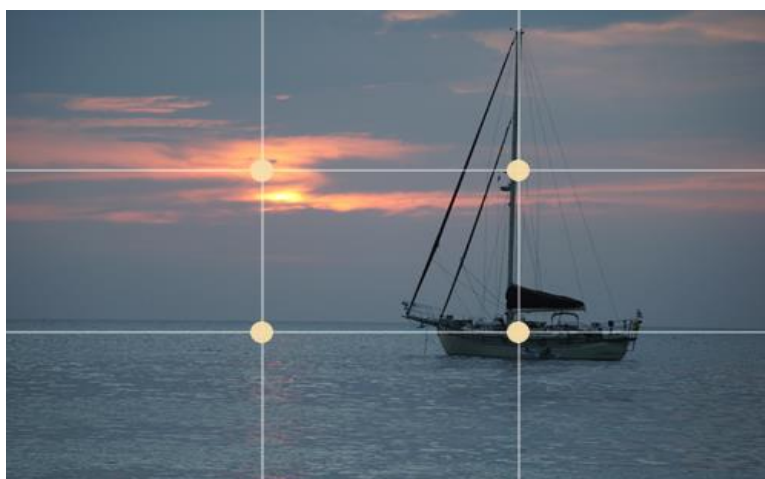
ระดับการตั้งกล้องแนวตั้งและแนวนอน: หลีกเลี่ยงภาพซึ่งให้ความรู้สึกที่ไม่เป็นธรรมชาติ

ข้อพิจารณาอย่างหนึ่งที่สำคัญมากเมื่อถ่ายภาพคือ การตรวจสอบให้แน่ใจว่าองค์ประกอบภาพไม่ดูผิดธรรมชาติ แท้จริงแล้ว แนวคิดเรื่องนี้เป็นเรื่องปกติธรรมดาจริงๆ เพียงแค่ปรับแก้ความเอียงในกล้องเพื่อให้ตรวจสอบระดับแนวตั้งและแนวนอนของภาพที่คุณต้องการถ่าย ให้องค์ประกอบวางอยู่ในแนวตั้งหรือแนวนอน ในภาพถ่ายทิวทัศน์ที่มีเส้นขอบฟ้ารวมอยู่ในภาพ ความรู้สึกมั่นคงในองค์ประกอบภาพอาจลดลงไปหากถ่ายภาพเอียงจากแนวขนานตามปกติ ในลักษณะเดียวกัน สำหรับภาพที่มีทิวทัศน์เมืองหรือตึกอาคารจะต้องใช้ความเอาใจใส่ในการถ่าย เพราะเส้นสายทั้งแนวตั้งและแนวนอนในภาพมีผลต่อการดึงความสนใจของผู้ชม ในสองตัวอย่างข้างต้น แนวนอนของภาพด้านขวามือคงที่ ทำให้ดูน่ามองมากกว่า แม้ในภาพสแน็ปอย่างในตัวอย่างด้านล่างซึ่งฉากเป็นคาเฟ่ การเน้นเส้นแนวนอนของภาพช่วยเพิ่มความรู้สึกมั่นคงให้กับองค์ประกอบภาพหากคุณ

ใช้เลนส์มุมกว้าง บริเวณขอบภาพจะออกมาบิดเบี้ยว ในกรณีนี้ ให้ปรับระดับกล้องเพื่อแก้ไขความบิดเบี้ยวโดยมุ่งความสนใจไปที่ส่วนกลางของภาพ

2.1.2 กฎสามส่วน (Rule of Thirds)

การจัดองค์ประกอบของภาพให้ดูดีประการหนึ่งคือการเลือกวางตำแหน่งจุดสนใจของภาพ โดยการแบ่งด้านกว้างและด้านยาวออกเป็นด้านละสามส่วนจะทำให้ภาพถูกแบ่งออกมาได้ 9 ช่อง จุดที่เส้นแบ่งตัดกันจะมีอยู่ 4 จุดด้วยกัน จุดใดจุดหนึ่งของจุดทั้งสี่ ถือเป็นตำแหน่งสำหรับวางส่วนสำคัญที่สุดของภาพ ซึ่งจะทำให้ภาพมีคุณค่าขึ้น ช่างภาพมือใหม่มักจะวางจุดสนใจไว้ที่กลางภาพเนื่องจากยังไม่คุ้นกับการมองผ่านช่องมองภาพ หรือมีพละกำลังสนใจกับวัตถุที่จะถ่าย ดังนั้นหากเราฝึกวาดสายตาถูกรอบๆ ภาพที่ช่องมองภาพแล้วเลือกที่จะเลื่อนจุดสนใจไปยังจุดใดจุดหนึ่งของสี่จุดดังกล่าว เราก็จะได้ภาพที่ดูดีขึ้น

รูปที่ 2.4 ตัวอย่างภาพกฎสามส่วน

การวางจุดสนใจไว้ ณ ตำแหน่งต่าง ๆ ดังกล่าวไม่ใช่เป็นข้อบังคับเป็นเพียงแนวทางสำหรับการจัดภาพทั่วไป ช่างภาพอาจมีแนวทางการวางที่ต่างออกไปแล้วแต่แนวคิดในภาพแต่ละภาพ

ความสมดุลของภาพ (Balancing Elements) ในการจัดวางจุดสนใจไปยังด้านใดด้านหนึ่งของภาพตามกฎสามส่วนนั้น ทำให้น้ำหนักของภาพหนักไปทางด้านนั้น ส่วนอีกด้านหนึ่งจะดูโล่ง จึงควรหาจุดสนใจรอง ๆ ไว้อีกด้านหนึ่งเป็นการถ่วงน้ำหนักให้ภาพดูสมดุลขึ้น ทั้งนี้ก็อย่าให้จุดสนใจรองนั้นมาลดความเด่นของจุดสนใจหลักจนเกินไป

รูปที่ 2.5 รูปภาพที่ใช้ทฤษฎีกฎสามส่วน

เส้นนำสายตา (Leading Line) โดยธรรมชาตินั้น เมื่อเรามองไปยังภาพ ตาของคนเราจะเคลื่อนไปตามเส้นสายต่าง ๆ ที่ปรากฏในภาพ ดังนั้น เราสามารถที่จะจัดองค์ประกอบของภาพให้มีเส้นสาย และให้ผู้ชมเคลื่อนสายตาไปตามเส้นสายนั้น (เส้นสายเหล่านี้ อาจจะเป็นถนน ธารน้ำ ทิวเขา เส้นแบ่งของสีพื้น เส้นแบ่งความเข้มของแสง ขอบเงาของวัตถุ ฯลฯ) ผ่านจุดสนใจจนเลยไกลออกไป เส้นสายเหล่านี้ อาจจะมีรูปทรงเป็นเส้นตรง เส้นเฉียง เส้นโค้ง เส้นซิกแซก ฯลฯ

รูปที่ 2.6 ตัวอย่างภาพที่มีลักษณะมีเส้นนำสายตา

ความสมมาตรและความเป็นแบบแผน (Symmetry and Patterns) เราสามารถสร้างสรรค์ภาพที่มีความสมมาตรและเป็นแบบแผนดูน่าเบื่อหน่าย ให้ดูน่าสนใจได้หากสามารถนำเสนอในมุมมองที่ผู้ชมไม่ได้คาดคิดมาก่อน ในขณะที่เรากำลังเดินหามุมมองภาพ ให้ลองนึกคิดว่าช่วงบริเวณนั้นมีโครงสร้าง

อะไรที่เป็นแบบแผน มีความสมมาตร อาจเป็นอาคาร สิ่งปลูกสร้าง หรือป่าเขา ลองส่องช่องมองกล้องดู ก็อาจได้ภาพที่มีคุณค่าได้ และหากเรามีการคิดต่างออกไปโดยวางจุดสนใจลงไปตำแหน่งใดตำแหน่งหนึ่งของภาพประเภทนี้ ก็อาจได้ภาพที่ดูดีด้วยก็ได้

รูปที่ 2.7 ตัวอย่างภาพที่มีลักษณะมีความสมมาตรและความเป็นแบบแผน

มุมมอง (Viewpoint) ก่อนที่จะลงมือถ่ายภาพให้ลองใช้เวลาสักนิดคิดหามุมที่จะตั้งกล้อง สำหรับบันทึกภาพ แทนที่จะเป็นมุมมองในระดับสายตาซึ่งดูจำเจ หากลองก้มลงในมุมต่ำใกล้ระดับพื้น หรือตะแคงกล้องทำมุมเอียงๆ กับพื้น หรือป็นไปถ่ายในมุมสูง ฯลฯ อาจได้มุมมองที่ต่างออกไป และสามารถสร้างความเร้าใจให้ผู้ชมภาพนั้นๆ ได้

รูปที่ 2.8 ตัวอย่างภาพที่มีลักษณะมีมุมมอง

ฉากหลัง (Background) บ่อยครั้งที่ภาพบางภาพที่น่าจะดูดีแต่พบว่าจุดสนใจกลับดูไม่เด่นพอ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะฉากหลังดูวุ่นวายแย่งความสนใจจากจุดสนใจหลัก ดังนั้น ในการถ่ายภาพให้หามุมกล้องที่ฉากหลังดูค่อนข้างเรียบ ไม่มีอะไรรกสายตา ไม่มีแสงสีที่จะมาแย่งสายตาไปจากจุดสนใจ อีกทางหนึ่งคือ เปิดขนาดของอะพอร์เจอร์ให้ใหญ่ขึ้นเพื่อให้ระยะชัดลึกน้อยลงทำให้ฉากหลังพร่ามัว การถ่ายของชิ้นเล็ก ๆ เช่นการถ่ายภาพดอกไม้ เราสามารถใช้ระยะชัดที่มีสีโทนมืดไปไว้ด้านหลังของดอกไม้ที่จะถ่ายเพื่อทำเป็นฉากหลัง ก็จะทำให้ภาพของดอกไม้ดูโดดเด่นขึ้น

รูปที่ 2.9 ตัวอย่างภาพที่มีลักษณะมีการเน้นตัววัตถุ เบลอฉากหลัง

ความลึก (Depth) แม้ว่าภาพถ่ายจะเป็นภาพสองมิติ เราสามารถถ่ายทอดให้ภาพดูมีความลึกเพิ่มอีกมิติหนึ่งได้ โดยการจัดภาพให้มีทั้งฉากหน้า วัตถุ และฉากหลัง ทำให้แต่ละช่วงดูต่างจากกัน อาจจะต่างกันที่โทนสี น้ำหนักของแสง ความคมชัด ด้วยการจัดวางที่ดีทำให้ภาพดูมีความลึกขึ้น

รูปที่ 2.10 ตัวอย่างภาพที่มีลักษณะมีการเน้นที่ความลึก

กรอบภาพ (Framing) ภาพบางภาพอาจดูโล่ง ๆ แต่หากเราแต่งภาพโดยให้มีฉากหน้า เช่น ให้มีกิ่งไม้ใบไม้มาแซม ๆ ที่ขอบภาพ สามารถทำให้ภาพดูขึ้นไม่โล่งเหมือนเดิม การประกอบภาพด้วยขอบประตู หรือขอบหน้าต่างไว้ในบริเวณขอบของภาพสักสองถึงสี่ด้านก็ช่วยให้ภาพนั้น ๆ ดูไม่โล่งจนเกินไปได้เช่นกัน การจัดให้มีกรอบภาพแบบธรรมชาตินี้ยังเป็นเทคนิคที่ช่วยให้จุดสนใจดูเด่นขึ้น และยังเพิ่มมิติให้กับภาพได้

รูปที่ 2.11 ตัวอย่างภาพที่มีลักษณะมีการเน้นที่กรอบภาพตามธรรมชาติ

การตัดส่วนเกิน (Cropping) บางครั้งการถ่ายภาพมีข้อจำกัดทำให้ไม่สามารถถ่ายภาพวัตถุหลักให้มีขนาดใหญ่เท่าที่ต้องการอาจจะเนื่องจากถ่ายในระยะไกลเกินไป หรือบางครั้งภาพที่ถ่ายนั้นพบว่าจุดสนใจหลักถูกแย่งความสนใจจากสิ่งที่อยู่รอบ ๆ การตัดขอบภาพในส่วนที่ไม่จำเป็นออกไปจึงช่วยแก้ปัญหานี้ได้ ช่วยทำให้สัดส่วนของจุดสนใจให้ใหญ่ขึ้นเทียบกับพื้นที่ที่เหลืออยู่ ในขณะที่กำลังเลือกส่วนเกินที่จะตัดออกนั้น ให้พิจารณาว่าตำแหน่งของจุดสนใจจะถูกเลื่อนไปอยู่ในตำแหน่งใดของภาพให้ใช้กฎสามส่วนมาปรับปรุงให้ภาพสมบูรณ์ขึ้น การตัดส่วนเกินออกก็มีข้อเสียคือทำให้รายละเอียดของภาพด้อยลง จึงไม่ควรทำการตัดส่วนเกินออกมากเกินไป และหากเป็นไปได้ ในช่วงทำการบันทึกภาพให้เดินเข้าไปใกล้วัตถุมากขึ้น หรือใช้เลนส์ซูมดึงภาพให้เข้ามาใกล้ขึ้น

รูปที่ 2.12 ตัวอย่างภาพที่มีลักษณะมีการตัดส่วนเกินออก

จากการที่ผู้จัดทำได้ทำการศึกษาเนื้อหาจากทฤษฎีแนวคิดเกี่ยวกับพื้นฐานของการถ่ายภาพพบว่าแนวคิดดังกล่าวสามารถนำมาปรับใช้ในการปฏิบัติงานสหกิจศึกษาได้อย่างมาก โดยเฉพาะการเข้าใจการเรื่องการจัดเฟรมและการจัดองค์ประกอบภาพ ซึ่งถือว่ามีสำคัญมากสำหรับการเป็นอาชีพช่างภาพ เพราะจะทำให้ช่างภาพสามารถสร้างสรรค์ผลงานออกมาได้อย่างมีคุณภาพและประสิทธิภาพมากขึ้น

2.2 แนวคิดเกี่ยวกับบทบาทการเป็นช่างภาพ

ซูพริม พริน (2558) กล่าวว่า ช่างภาพ หรือ ช่างถ่ายภาพ คือบุคคลที่มีความชำนาญในการถ่ายภาพโดยใช้กล้อง อาจจัดได้ว่าเป็นศิลปิน เนื่องจากช่างภาพสามารถจัดวางองค์ประกอบ (Composition) ที่จะปรากฏในรูปภาพก่อนลงมือถ่าย คล้ายกับวิธีของศิลปินวาดภาพทั่วไป

ช่างภาพจำเป็นต้องเข้าใจแสงและองค์ประกอบจึงจะสามารถถ่ายภาพออกมาได้อย่างสมบูรณ์แบบและสวยงามได้ ซึ่งจะเกี่ยวกับทฤษฎีของแสงในฟิสิกส์โดยตรง แต่ช่างภาพนำคุณสมบัติของแสงมาประยุกต์ใช้ให้เป็นศิลปะได้ อาจมีวิธีในการนำเสนองานของคนที่แตกต่างกันไปตามความคิดและจินตนาการของตน ซึ่งผลงานนั้นอาจไม่ถูกต้องหรือสวยงามตามมุมมองของคนทั่วไป

ลักษณะงานโดยทั่วไป สายงานนี้คลุมถึงตำแหน่งต่าง ๆ ที่ปฏิบัติงานช่างภาพ ซึ่งมีลักษณะงานที่ปฏิบัติเกี่ยวกับการเตรียม การถ่ายทำ จัดหาและเก็บรักษาวัสดุอุปกรณ์ที่ใช้ในการถ่ายภาพ และเผยแพร่ภาพวิจิตร รวมทั้งภาพสี ภาพขาวดำ ภาพยนตร์ข่าวและสารคดี เขียนบท ถ่ายภาพยนตร์ ล้างฟิล์ม และล้างอัด ขยายภาพ ตัดต่อหรือตกแต่งฟิล์ม ตกแต่งภาพ ลำดับภาพ บันทึกเสียง ตัดต่อและเทียบเสียงประกอบภาพยนตร์และภาพสไลด์ พิมพ์ฟิล์มภาพยนตร์ จัดหมวดหมู่ และเก็บรักษาภาพและฟิล์ม และปฏิบัติหน้าที่อื่นที่เกี่ยวข้อง

อาชีพช่างภาพ นับว่าเป็นอีกอาชีพที่สร้างรายได้จากการสร้างสรรค์ผลงานการถ่ายภาพได้หลากหลายรูปแบบ และสามารถสร้างงานให้กับผู้คนที่เกี่ยวข้องได้อย่างมากมาย เนื่องจากในยุคปัจจุบันการถ่ายภาพเป็นส่วนหนึ่งที่สำคัญของงานต่าง ๆ เช่น งานแฟชั่น งานนิเทศสาร งานหนังสือ งานมงคล งานอวมงคลต่าง ๆ โดยเฉพาะงานแต่งงานได้รับความนิยมมากและสร้างเม็ดเงินจากการถ่ายภาพคู่แต่งงานหลักพันถึงหลักหมื่น จึงทำให้เกิดสตูดิโอสำหรับถ่ายภาพคู่แต่งงานมากมาย ตลอดจนถึงการสร้างภาพเคลื่อนไหวอย่างเช่น การอควีดีโอเพื่อประกอบในงานแต่งงานให้แก่ผู้ร่วมงานได้ดูและร่วมชื่นชม นับว่าอาชีพช่างภาพเป็นอีกอาชีพที่น่าสนใจสำหรับคนยุคใหม่อย่างมาก

จากการที่ผู้จัดทำได้ทำการศึกษาเนื้อหาจากทฤษฎีแนวคิดเกี่ยวกับบทบาทการเป็นช่างภาพ ทำให้ผู้จัดทำได้ทราบถึงขอบเขตของการทำงานของช่างภาพ แนวความคิดของอาชีพช่างภาพ และสิ่งสำคัญของการเป็นช่างภาพ ซึ่งสิ่งต่างๆ เหล่านี้ ล้วนเป็นสิ่งที่มีความสำคัญต่อเป็นช่างภาพมืออาชีพ และผู้จัดทำได้นำความรู้ที่ได้มาต่อยอดพัฒนาและนำมาปรับใช้ในการทำงานจริงต่อไป

2.3 แนวคิดเกี่ยวกับการถ่ายภาพพีรีเวดดิ้ง

กัลเลอร์ ฟิล (2553). กล่าวว่า Pre-Wedding Photography คือ การถ่ายภาพเฉพาะบุคคล (Portrait) ของคน 2 คน ที่มีความรัก มุมมองและอารมณ์ของภาพมุ่งเน้นถึงความสุขของคน 2 คนในอริยาบทต่างๆ ทั้งแบบจัดถ่ายแบบแฟชั่น และ ทีเฟลอ (Candid) Pre-Wedding ในมุมมองของผู้จัดทำ คือ การถ่ายภาพคู่รักที่มีแผนกำลังจะแต่งงานกัน ภาพคู่ที่แสดงถึงความรักนี้ อาจแตกต่างจากภาพเดิมที่เคยถ่ายเล่นกันมา คือมีช่างภาพอาชีพมาออกแบบสไตล์ของมุมมองภาพและถ่ายภาพด้วยอุปกรณ์กล้องที่ระดับมืออาชีพ อารมณ์ที่ได้จะเป็นแบบเอกลักษณ์เฉพาะบุคคล ทีมงานที่ใช้ในการทำงานอาจมีตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป

สิ่งที่สำคัญที่สุดของการถ่ายภูมุนั้นอยู่ที่ภาพที่ได้มานั้น คู่รักหรือผู้เป็นแบบเอาไปใช้ประกอบ (ตกแต่ง) ในการจัดงาน เพื่อให้งานมีสีสันและบ่งบอกถึงเอกลักษณ์ในการจัดงาน ตั้งแต่การจัด Exhibition สมุดภาพ การ์ดเชิญ ของชำร่วยต่างๆ เป็นต้น อีกหนึ่งความหมายและความสำคัญของการถ่ายภาพ Pre-Wedding นั้น ในมุมมองของผู้จัดทำ ยังเป็นกิจกรรมครั้งเดียวในชีวิตคู่ที่จะมีภาพความรักเก็บไว้คู่กัน ภาพความรักที่คนมีความรักถ่ายให้อารมณ์ของภาพมันจะหอมหวานอบอวลด้วยความรัก จะคู่ก็ครั้งก็หนก็ยังมีความสุข เรื่องราวในวันถ่ายภาพแม้เล่าแล้วเล่าอีกก็ไม่มีวันเบื่อ แถมมีความสุขทุกครั้งที่ได้เล่าเรื่องราว และภาพ Pre-Wedding ที่สามารถเล่าเรื่องราวของความรักนี้เมื่อเรานำมาใช้ตกแต่งสถานที่จัดงาน แกะที่มาร่วมงานก็พลอยได้รับความหอมหวานของความรัก มีความสุขในวันที่สำคัญ

และพิเศษในชีวิตของคุณ ภาพของคนที่มีความรักเป็นภาพที่มีความหมายเกี่ยวกับเนื้อหาของงานอารมณ์ และความรู้สึก หนึ่งภาพถ่ายมักมีความผูกพันทางจิตใจกับบางสิ่งบางอย่างในหลายแง่มุมทั้งลึกซึ้งและกว้างขวาง

ถ่ายพรีเวดดิ้ง(Pre Wedding) ต้องเตรียมตัวอย่างไร การถ่ายภาพพรีเวดดิ้งนั้นเราเน้นที่คู่รักและภาพสวยคมชัดโดยทีมงานมืออาชีพ คู่รักเลือกสวมใส่ชุดแต่งงาน ชุดราตรีหรือชุดไปรเวท (private) แต่งหน้าทำผมโดยช่างแต่งหน้ามืออาชีพ ปัจจุบันคู่รักสามารถเลือกที่ใช้บริการเวดดิ้งสตูดิโอ (Wedding Studio) แบบ all-in-one หรือช่างภาพที่รับถ่ายรูปแต่งงานโดยเฉพาะ ชุดที่ใช้และเครื่องประดับหากใช้บริการเวดดิ้งสตูดิโอก็จะมีให้เลือกหรือไม่ว่าอย่างไรเราสามารถหาซื้อหรือเช่าได้คู่บ่าวสาวที่กำลังจะมีแพลนจะถ่ายพรีเวดดิ้งควรมีความพร้อมในการเตรียมตัวก่อนการถ่ายพรีเวดดิ้งมากที่สุด

ดังนั้น มุมมองนิยามรักของแต่ละคู่จะไม่เหมือนกันเป็นนามธรรมจึงไม่อาจมองเห็น สื่อที่ใกล้เคียงที่สามารถระบุเจาะจงคงหนีไม่พ้น "ภาพถ่าย" Pre-Wedding จึงเป็นกิจกรรมสำคัญที่จะบ่งบอกถึงความพร้อมของความรักที่คนสองคนมีต่อกันและพร้อมที่จะใช้ชีวิตร่วมกัน

จากการที่ผู้จัดทำได้ทำการศึกษาเนื้อหาจากทฤษฎีแนวคิดเกี่ยวกับการถ่ายภาพพรีเวดดิ้ง ทำให้ผู้จัดทำได้เข้าใจถึงความหมายและหลักการของการถ่ายภาพพรีเวดดิ้ง ว่ามีจุดประสงค์และแนวทางในการถ่ายทำเพื่ออะไร สิ่งนี้เป็นสิ่งสำคัญที่ช่างภาพควรจะเข้าใจถึงเนื้อหาและแนวทางของการถ่ายภาพประเภทต่างๆ เพื่อให้สร้างสรรค์ผลงานออกมาได้อย่างมีประสิทธิภาพมากที่สุด

2.4 แนวคิดเกี่ยวกับการปรับกลไกต่างๆของกล้อง

ชูพริม พริน (2558). กล่าวว่า การใช้กลไกต่างๆ ของกล้องนั้น นักโฆษณาควรศึกษาและทดลองใช้กลไกต่างๆ จากคู่มือของกล้องที่ตนเองมีอยู่จนชำนาญ ซึ่งกล้องแต่ละยี่ห้อแต่ละรุ่นมีวิธีการใช้ที่แตกต่างกันซึ่งสมัยนี้มักเป็นระบบดิจิทัลกันแล้วในที่นี้ขออธิบายโดยภาพรวมแบบย่อๆ เกี่ยวกับความรู้พื้นฐานในเรื่องการตั้งความไวแสง (ISO) ความละเอียดจำนวนพิกเซล การปรับลักษณะแสงตามชนิดของแหล่งกำเนิดแสงที่ใช้ถ่ายภาพในขณะนั้น (White Balance) ความเร็วชัตเตอร์ (S) หรือ (TV) ขนาดรูรับแสงที่แสดงค่าเป็น F ในโหมด (A) หรือ (AV) และการปรับระยะชัด (Focusing)

2.4.1 การตั้งความไวแสง (ISO) มีตั้งแต่ AUTO ที่ตัวกล้องปรับให้โดยอัตโนมัติ แล้วก็ที่มีเป็นตัวเลข อาจมีตั้งแต่ 100 200 400 800 หรือมากกว่า หรือเป็นรูปแบบอื่นตามแต่ตัวกล้องนั้นมี ตัวเลขยิ่งสูงเท่าใด ก็ยังสามารถถ่ายในสภาพแสงมืดได้เท่านั้น สภาพแสงถ้าสว่างมากก็ไม่จำเป็นต้องใช้ความไวแสงสูง เพราะความไวแสงยิ่งสูงยิ่งมีสิ่งรบกวน (noise) มากขึ้นตามไปด้วย

2.4.2 ความละเอียดจำนวนพิกเซล ขึ้นอยู่กับความละเอียดของกล้องนั้นจะตั้งได้สูงขนาดใด ยิ่งสูงก็ยิ่งละเอียดมากแต่จะได้จำนวนภาพน้อย หากต้องการภาพขยายขนาดใหญ่ ควรตั้งความละเอียดจำนวนพิกเซลไม่น้อยกว่า 6 ล้านพิกเซล ถ้าไม่ต้องการขยายภาพขนาดใหญ่ก็ไม่จำเป็นต้องตั้งสูง แต่จริงๆ แล้วไม่ว่าจะนำไปขยายขนาดใหญ่หรือไม่ก็ตาม ควรตั้งความละเอียดไว้สูง จะได้คุณภาพของภาพดีเสมอ ซึ่งน่าจะมีการ์ดที่มีความจุสูงไว้ใช้ หรือไม่ก็นำเก็บไว้ในฐานข้อมูลแล้วลบข้อมูลในการ์ดทิ้งก่อนเอาไปถ่ายภาพต่อไปอีกได้ การปรับลักษณะแสงตามชนิดของแหล่งกำเนิดแสงที่ใช้ถ่ายภาพในขณะนั้น (White Balance) ซึ่งมีทั้งแบบอัตโนมัติ และแบบเฉพาะเจาะจงตามลักษณะแต่ละชนิดของแหล่งกำเนิดแสงที่ใช้ถ่ายภาพในขณะนั้น เช่น แสงแดด แสงประดิษฐ์ชนิดต่างๆ เป็นต้น

2.4.3 ความเร็วชัตเตอร์ (S) หรือบางกล้องเป็น (TV) ซึ่งแสดงค่าตัวเลขเป็นส่วนหนึ่งของ 1 วินาที ตัวเลขต่ำตั้งแต่ 60 ลงมา เวลาถ่ายภาพสิ่งที่เราจะถ่ายเคลื่อนไหว หรือกล้องไม่นิ่ง ภาพจะเบลอ ยิ่งต่ำเท่าไรยิ่งเบลอเท่านั้น ตรงกันข้าม ถ้าต้องการให้มันหยุดนิ่งก็ควรใช้ตัวเลขของ S หรือ TV สูงขึ้น

2.4.4 ขนาดรูรับแสง (A) หรือ (AV) แสดงค่าตัวเลขเป็น F ตัวเลขยิ่งน้อย ระยะชัดลึกจะน้อยไปด้วย คือจะชัดเฉพาะจุดที่เราปรับชัด ข้างหน้าและข้างหลังจะเบลอ ตรงกันข้าม ตัวเลขยิ่งสูง ระยะชัดลึกจะมีมากขึ้น คือนอกจากจุดที่เราปรับชัดจะชัดอยู่แล้ว ข้างหน้าและข้างหลังจุดที่ปรับชัดจะชัดไปด้วย

2.4.5 การปรับระยะชัด (Focusing) มีทั้งแบบ AUTO ที่ตัวกล้องปรับให้เอง กับแบบ Manual ที่ต้องหมุนปรับชัดโดยผู้ถ่ายเอง นอกจากนี้ยังมีระบบปรับชัดเฉพาะจุดแบบเฉลี่ย หรืออีกหลายๆ แบบที่กล้องนั้นๆ จะอำนวยความสะดวกให้

ทีนี้เพื่อให้การถ่ายภาพด้วยระบบดิจิทัลง่ายขึ้นไม่ต้องไปงัดกับโหมดต่างๆ เราสามารถเลือกใช้โหมดเป็นแบบ AUTO ที่ตัวกล้องปรับให้เองทุกอย่างโดยอัตโนมัติ เพียงแค่ตั้ง ปรับชัดด้วยการกดชัตเตอร์ลงไปเบา ๆ ครั้งหนึ่งก่อนแล้วค่อยกดตามลงไปให้ชัตเตอร์ลั่นเท่านั้น หรือจะเป็นระบบ MANUAL (M) ที่เราต้องปรับเองทุกอย่างตั้งแต่ความเร็วชัตเตอร์ ขนาดรูรับแสง และการปรับชัด นอกจากนี้ยังมีระบบกึ่ง AUTO ที่ช่วยให้การถ่ายภาพแบบเฉพาะเจาะจงได้อย่างง่ายดายยิ่งขึ้นหลายโหมดด้วยกัน ซึ่งจะแสดงเป็นตัวอักษร S (TV) A (AV) P SP ที่เป็นภาพใบหน้าคน ภูเขา คนวิ่ง เตือนกับดาว ดอกไม้ เป็นต้น

S (TV) คือ SHUTTER เป็นโหมดเลือกตั้งความเร็วชัตเตอร์เป็นหลักเมื่อต้องการถ่ายภาพเคลื่อนไหวว่าจะให้สิ่งที่เคลื่อนไหวหยุดนิ่งหรือเบลอ ถ้าต้องการให้หยุดนิ่งก็ตั้งตัวเลขของ S ให้สูงเข้าไว้ ต้องการให้เบลอก็ใช้ตัวเลขต่ำ แล้วตัวกล้องก็จะไปปรับขนาดรูรับแสงให้เองโดยอัตโนมัติ

A (AV) คือ APERTURE เป็นการเลือกขนาดรูรับแสงเป็นหลัก ซึ่งจะแสดงค่าตัวเลขเป็น F หากต้องการระยะชัดลึกยาวก็ใช้ตัวเลขของ F สูง หากต้องการระยะชัดลึกสั้นก็ใช้ตัวเลขต่ำ แล้วก็จะไปปรับความเร็วชัตเตอร์ (S) หรือ (TV) ให้เองโดยอัตโนมัติ

P คือ PROGRAM จะแสดงตัวเลขทั้ง S และ F พร้อมกันตามสภาพแสงในขณะนั้น ซึ่งเราสามารถปรับเปลี่ยนตามที่เราต้องการว่าเราจะถ่ายเป็นแบบความเร็วชัตเตอร์เป็นหลัก หรือขนาดรูรับแสงเป็นหลัก ซึ่งจะเห็นได้โดยง่ายเมื่อเราใช้อะไรเป็นหลักแล้วอีกอย่างจะมีค่าตัวเลขเป็นเท่าไร

SP คือ SPECIAL PROGRAM ซึ่งมี

 Scene Preset Portrait - ภาพบุคคล	เน้นชัดที่หน้า จากหน้าจากหลังเบลอโดยไม่ต้องไปตั้ง A กว้าง
 Scene Preset Landscape - ภาพวิว - ทิวทัศน์	ทิวทัศน์ ระยะชัดลึกยาว โดยไม่ต้องไปตั้ง A ให้แคบ
 Scene Preset Sport / Action - พายุการเคลื่อนไหว	จับภาพสิ่งเคลื่อนไหวให้ชัดเสมอ
 Scene Preset Night Portrait - ภาพคนพร้อมวิวยามค่ำ	โหมคดาวกับเดือน จะถ่ายแสงไฟตอนกลางคืน
 Scene Preset Macro - Close Up	ใช้ถ่ายสิ่งของเล็ก ๆ ระยะใกล้

การถ่ายภาพนั้นต้องตัดสินใจให้ ควรเลือกเอาอย่างใดอย่างหนึ่งก่อนระหว่างความเร็วชัตเตอร์ที่ควบคุมภาพเกี่ยวกับการเคลื่อนไหว หรือขนาดรูรับแสง ที่ควบคุมภาพเกี่ยวกับระยะชัดลึก ถ้าเป็นภาพเกี่ยวกับการเคลื่อนไหว อยากให้หนึ่ง ใช้ตัวเลขของ S หรือ TV ให้สูง ต้องการให้เบลอก็ใช้ตัวเลขต่ำ อยากให้ระยะชัดลึกสั้น ตั้งค่า F ในโหมด A หรือ AV ใช้ตัวเลขต่ำ ต้องการระยะชัดลึกยาวก็ใช้ตัวเลขสูงเข้าไป แล้วตัวกล้องก็จะไปปรับอีกอย่างให้โดยอัตโนมัติ

ทั้งหมดที่กล่าวมานี้เป็นเพียงพื้นฐานบางประการในการถ่ายภาพที่จะได้มาซึ่งภาพเท่านั้น ภาพนั้นจะสื่อความหมายได้ดีต้องมียุคประกอบภาพดี นักโฆษณาต้องมีความรู้ความชำนาญในการวางมุมกล้อง สามารถเน้นจุดเด่นให้เด่นที่สุด ถ่ายภาพแต่ละภาพให้มีความหมายเดียว เป็นกลุ่มก้อน และมีน้ำหนักถ่วงที่ดี

2.4.6 การวางมุมกล้อง ในการวางมุมกล้อง ต้องมีความเข้าใจในเรื่องต่างๆ ดังนี้

รูปแบบ ที่เป็นแนวนอน แนวดิ่ง
 แนวนอน ให้ความรู้สึกกว้างไกล และสบาย ๆ
 แนวดิ่ง ให้ความรู้สึกแคบ ใกล้ เครียด

เส้น — แนวนอน | แนวตั้ง มีความรู้สึกเช่นเดียวกับรูปแบบ
 X เส้นตัดกัน ชัดแข็ง เป็นอุปสรรค
 = || เส้นขนาน ไปด้วยกันได้ ยินยอม
 \ / เส้นเฉียง เดินทาง
 ~~~~~ เส้นคลื่นไหว เคลื่อนไหว ไม่อยู่นิ่ง
 △ เส้นสามเหลี่ยม มั่นคง มีพลังกำลัง
 ( ) เส้นโค้ง อ่อนช้อย โค้งแบบตัว S อ่อนช้อยที่สุด

สี แบ่งเป็นขาวดำ กับธรรมชาติ

สีขาวดำก็แบ่งเป็น - HIGH KEY มีสีขาวมาก คำน้อย นุ่มนวล สบาย

- LOW KEY มีสีขาวน้อย คำมาก เครียด หนัก

สีธรรมชาติแบ่งเป็น - สีเย็น มีสีเขียว ฟ้ำ น้ำเงิน เย็นสบาย อยู่สูง ไกล

- สีร้อน มีสีเหลือง แดง ส้ม แสด ร้อนแรง พุ่งมาข้างหน้า

แสง หากต้องการให้ภาพมีมิติที่สามควรเลี้ยงทิศทางแสงจากข้างบนลงมาตรงๆ แบบ
 ตอนเที่ยง ตามแสง แสงจะแบน และจากล่างขึ้นบน (ยกเว้นจะเน้นให้น้ำหนักเหมือนผี)

ตำแหน่งจุดเด่น ไม่ควรวางตำแหน่งจุดเด่นไว้ตรงกลางภาพ เป็นตำแหน่งที่ดูแล้วเบื่อก
 ง่าย โดยธรรมชาติแล้ว คนเราเวลาดูภาพจะดูที่กลางภาพก่อน เมื่อเห็นแล้วไม่สนุก ไม่ได้ค้นหาเหมือน
 การเล่นซ่อนหาที่คนซ่อนไม่ไปซ่อนก็ไม่สนุก ฉะนั้นก็ฉนั้นแหละ ที่นี้ควรวางตำแหน่งจุดเด่นอย่างไร
 จึงดี ก็ให้แบ่งเส้นแต่ละเส้นเป็นสามส่วนเท่ากัน แล้วลากเส้นจากจุดแบ่งแต่ละจุดไปบรรจบกันยังเส้นตรง
 ข้าม ตำแหน่งจุดตัดแต่ละจุดซึ่งมีทั้งหมดสี่จุดด้วยกันเป็นตำแหน่งจุดเด่นที่ดี ก็เลือกเพียงจุดเดียวตาม
 ความเหมาะสม

การเน้นจุดเด่นให้เด่นที่สุดโดยวางตำแหน่งจุดเด่นให้ถูกต้อง ปรับชัดที่จุดเด่น จุดเด่น
 โดดพอควร จุดเด่นมีสีแสงตัดกับสิ่งแวดล้อมใช้เส้นให้ถูกความหลายและนำสายตา

ภาพแต่ละภาพมีความหมายเดียว หากมีหลายความหมายผู้ชมจะสับสน

เป็นกลุ่มก้อน สนับสนุนกันด้วยดี

มีน้ำหนักถ่วงดี ถ่วงน้ำหนักด้วยฉากหน้าฉากหลัง ซ้ายขวา บนล่าง

จากการที่ผู้จัดทำได้ทำการศึกษาเนื้อหาจากทฤษฎีแนวคิดเกี่ยวกับการปรับกลไกต่างๆของ
 กล้องทำให้ผู้จัดทำได้ทราบถึงกลไกต่างๆ ภายในกล้องว่ามีอะไรบ้าง เช่น การตั้งค่าต่างๆ การปรับมุม
 กล้อง การปรับแสง การปรับค่าให้เหมาะสมกับงาน ซึ่งถือว่ามีความสำคัญมากในการเป็นช่างภาพ